

JUSTINAS VISICKAS

**MIRTIS IR NUO
GYVO NEATSTOJA**

Siaubo romanas

Mirtis čia nėra pabaiga

Įvadas ir padėka

Jei skaitot šitai, vadinasi, susidomėjot. Ačiū. Nuo ankstyvos paauglystės aš irgi ieškojau šiurpių istorijų: animaciniai serialai, filmai, knygos ir interneto folkloras. Kodėl? Išsamaus atsakymo dar neradau. Paprasčiausias būtų – patinka.

Parašyti knygą svajojau irgi seniai. Bandžiau įvairius žanrus, bet galiausiai atsigrėžiau į tai, kas gąsdina. Kodėl? Atsakymą jau turiu – pirma meilė nerūdija.

Apie patį rašymo procesą daug nesiplėsiu, tik pasakysiu, kad pagrindą romanui davė istorija, kurią prieš trejus metus parašiau *Lituanicon* konkursui.

O didesniąją įvadinio žodžio dalį iš tiesų norėčiau skirti padėkoms – ačiū Dievui, kad mane supa tokie nuostabūs ir talentingi žmonės.

Dėkoju tėvams, kurie mane palaikė kūrybiniuose sprendimuose ir nuo mažumės leido jiems skleistis.

Dėkoju šeimai – Žmonai ir šuniukui Džiazui, kurių kantrybė ir supratimas davė daug gražaus laiko rašymui.

Esu nepaprastai dėkingas „Laisvės knygų“ komandai, kuri suteikė šansą būti išgirstam. Tai pati geriausia komanda, kokią tik galėjau gauti. Andriau, Gabija ir Dalia, – jūsų atvirumas, pastabos dėl rankraščio ir palaikymas yra didžiulė dovana.

Dėkoju milžinišką darbą atlikusiai redaktorei Godai Grigolytei – jos kantrybė ir konstruktyvi kritika leido šiam kūriniiui suspindėti.

Labai ačiū pirmiems knygų skaitytojams, kurie negailėjo laiko ir noro padėti: Vytautui V. Landsbergiui, Kotrynai Zylei, Mantui Katleriui, Raminatai Naujanytei, Mantui Bartuševičiui ir Monikai Žydeliūnaitei.

Rašydamas knygą siekiau kuo tikslesnio autentiškumo, tad nemažai žmonių pasidalino patirtimi, kad nenusišnekėčiau.

Esu dėkingas:

Mariui Repšiui – už konsultaciją apie bipolinį sutrikimą ir jo poveikį žmogaus gyvenimui;

pareigūnams Daliui Mackelai ir Žygimantui Gudauskui – už konsultaciją apie policijos pareigūnų darbą;

Raimondui Avlasevičiui ir Justinai Nenortaitei – už konsultaciją sporto ir sporto komunikacijos klausimais;

Rūtai Žiaunienei – už konsultaciją apie psichologų ir psichiatrų bendravimo etiketą;

Justinui Žilinskui – už konsultaciją dėl teksto dėliojimo ypatumų;

Andriui Zimaičiui – už patikslinimus apie Panevėžį XX a. pab. – XXI a. pr.;

Nerijui Diečkui – už konsultaciją mirusiųjų paruošimo klausimais.

Jei ką pamiršau – labai atsiprašau, bet dėkui ir jums!

Galiausiai – ačiū kiekvienam atsivertusiems knygą! Labai lauksiu jūsų įspūdžių.

Gero šturpo!

Tetutė

Upytė, 1887

S aulei pamažu neriant miško jūron, Pagrevičių troboj apie poilsį nebuvo nė girdėt. Dešiniajame trobos gale, katras buvo erdviausias, visą dieną intensyviai ruošiasi: ant palangės aušo trys dideli kepalai duonos, kampe prisiglaudė kelios iš kamaros atridentos prieš mėnesį raugto alaus statinės, o kieme plušo kaimynės – darinėjo ir valė paskerstos kiaulės žarnas.

Mažėliai nuvaryti kitan trobos galan miegoti, kad nesimakaluotų po kojom.

Namuose pasklido keistas kvapų mišinys, kuriame išsiskyrė vaško žvakių, obuolių, kepinių ir raugintų kopūstų aromatai. Norėdama įnešt namuos jaukumo, jauna moteris – Kotryna – uždegė porą žibalinių žibintų, ale tie trobai suteikė keistos,

negeros nuojautos. O gal tai tik jos vaizduotės monai? Kotrynai pasirodė, kad kambarys tarsi prisipildė žaltvykšlių – švieselių, kurios, tikima, paklaidina keliautojus pelkėj, kur jie ir miršta. Dar rodės, kad šešėliai taip ir stengiasi užkabinti ne tik ją, bet ir kiekvieną, esantį šalia: pusseserę Marcelę, atvykusią iš Vinkšnėnų, dabar bekuriančią krosnį, kaimynę Valeriją, besistengiančią nukabinti užuolaidas skalbimui, sesę Mariją, lakstančią tarp didžiojo ir tetelio kambarių, žiūrinčią, kaip jis jaučiasi.

Net ir norėdama, niekaip nevaliojo nuvyti žinojimo, kad ruošiamasi ne be reikalo.

Prisėdo ant suolo ir ėmė skusti bulves mąstydamas: *tėvas be perstojo jau antra savaitė kriokia...* Dar prieš mėnesį įkritęs į kūdrą persišaldė, mat puolė gelbėti ten įpuolusią avį. Nors senį prižiūrėjo visos šeimos moterys, šis nesitaisė – nebepadėjo nei ramunėlių arbatos, nei krūtinės masažai, nei kompresai. Motina užvakar net nulėkė pas žiniuonę Liucę, gyvenančią už trijų namų, paprašyti kokio medalikėlio, ale tetelis nepatenkintas plėšė nuo kaklo tą murmeldamas:

– A tai jau graban susiruošėt mane guldyt?!

Kaip ir priklausio, karstas ištis buvo padirbintas ir ant aukšto pakavotas. Įkapės pasiūdintos ir tvarkingai sulankstytos pūsojo skrynios dugne.

Beliko šermenų vaišes sutaisyti – tokios tradicijos, o prie ruošos prisidėt privalėjo kiekvienas suaugęs kaimo žmogus, kaip ir kiekvienas jų turėjo prie nabąšniko pabudėt – padabot, nelyginant kokį trimetį per rugiapjūtę. O vaikams, jau kiek ūgtelėjusiems, būdavo perduodamos kitos, ne su negyvėliais susijusios gyvenimo tiesos, pavyzdžiui, kaip pažinti gamtos ženklus: kregždės žemai skrenda – bus lietaus; jei šuo ant žemės voliojasi – vėjo. Dar jie padėdavo ruošiant Kūčių valgius, siūdinant Užgavėnių kostiumus ir panašioj šventinėj ruošoj.

Kotryna pasisuko į motiną – ši, pjaustydama kopūstą, kažką murmėjo po nosimi. *Matomai, rožančių vėl kalba...* Pamaldesnės už Janę Pagrevičienę kaime ir su žiburiu nerasi. Ana ir prieš karvių liuobimą skubėdavo į Švento Karolio Boromiejaus bažnytelę Aušrinių Mišių. Ir suolą turėjo išsipirkusi toj pusėj, kur kabo įspūdingo dydžio Marijos Magdalenos paveikslas. Sakydavo, kad maldos apsaugojo jos vyresnėlę, Mariją, nuo paklydimų ir nedoro gyvenimo – šioji dabar ištekėjus, vaikus augina, gyvena Panevėžy. Per visus atlaidus motina žygiuodavo procesijoje aukštai iškėlus galvą, lyg grįžtanti iš sėkmingo karo žygio.

Kaži, už ką poteriauna – svarstė Janės dukra Kotryna. Gal kad tetelis ramiau pasimirtų? Ar dar josios širdy rusena viltis, jog šis išgyvens?